

nedbáním tohoto předpisu a opomenutím patřičné pozornosti. První soudce zjistil, že žalobci způsobila škodu drůbež z dělnické kolonie žalovaného, že pole žalobcova jsou v nejbližší blízkosti této kolonie a že žalovanému při trochu pozornosti nemohlo ujít, že jeho nájemníci chovají drůbež a že tato zejména následkem otvoru ohněm vzniklého v plotu nabyla volného přístupu k polím žalobcovým. Toto odůvodnění žalobního nároku odvolací soud zcela přehlíží, vycházejí z mylného názoru, že vlastník může být ze škody vzešlé opomenutím znovuzřízení plotu zodpověden toliko sousedu bezprostřednímu. V důsledku tohoto názoru odvolací soud nezapomínal se odvoláním, pokud odporovalo skutkovému zjištění prvního soudu, že škodu způsobila drůbež v domcích žalovaného chovaná, takže odvolací soud postrádá skutkového zjištění, které by mohl za základ položit svému rozhodnutí ve věci samé. Byl proto odvolací rozsudek ve smyslu § 513 a § 496 čís. 3 c. ř. s. zrušen a věc byla zpět odkázána soudu odvolacímu k jednání a rozhodnutí.

Čís. 729.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Pod pojmem »rodina« sluší rozuměti okruh osob zahrnutých svazkem příbuzenským nebo švagrovským až do těch stupňů, do nichž obyčejně mezi lidem svazek ten se pěstuje a tudíž přátelský poměr a styk udržuje.

(Rozh. ze dne 26. října 1920, R II 324/20.)

Požadovaný pozemek měl od r. 1901 v pachtu švagr požadovatelův a obdělával jej společně se svou manželkou, sestrou požadovatelovou, až do roku 1910, kdy jej přenechal do podpachtu požadovateli. Přihlášku jeho o b a n i ž š í s o u d y zamítly z těchto důvodů: Požadovateli nepřislouší nárok, aby mu byl požadovaný pozemek postoupen do vlastnictví, ježto není dle zákona č. sb. 318/1919 oprávněn čítati si do své pachtovní doby onen čas, po který pozemek ten měl v pachtu jeho švagr a jeho sestra. Neboť do »rodiny« ve smyslu § 1 odstavec třetí zákona nelze čítati ani švakra ani sestru, ježto dle § 40 obč. zák. do »rodiny« náležejí pouze rodiče a děti, nikoli však poboční příbuzní, jako bratři, sestry, tím méně pak švagr, a zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. ve příčině té žádnou výjimku z ustanovení § 40 obč. zák. nestanoví.

Nejvyšší soud přijal přihlášku požadovatelovu na soud.

Důvody:

Dovolací rekurs jest opodstatněn. Neboť i švagr, manžel sestřin, musí připočten býti k rodině požadovatelově po rozumu § 1 odstavec třetí zák. požad., slušit pod »rodinou« rozuměti okruh osob zahrnutých svazkem příbuzenským, t. j. pokrevenským nebo švakrovským až do těch stupňů, do nichž obyčejně mezi lidem svazek ten se pěstuje a tudíž přátelský poměr a styk udržuje, do okruhu osob těch patří ale rozhodně i sestra a potom a proto rovněž také její muž, ježto mezi manželi pak se již nerozeznává a mezi prospěchy jednoho a druhého v názoru lidu rozdílů ne-

činí. S opačným náhledem nižších stolic, že totiž sestra a švagr nespádají pod pojem »rodiny« ve smyslu zákona požadovacího, nelze proto souhlasiti.

Čís. 730.

Ustanovení § 527, odstavec druhý, c. ř. s., platí i v řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 26. října 1920, R II 335/20.)

V řízení exekučním zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a přikázal mu, by, proveda se stranami ústní jednání, vydal nové rozhodnutí.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Napadené usnesení zrušilo usnesení soudu prvního s příkazem, by tento po provedení ústního jednání se stranami vydal nové rozhodnutí. Jest tu tedy případ uvedený v druhém odstavci § 527 c. ř. s., jenž dle § 78 ex. ř. platí i pro řízení exekuční, kde rozhodnutí soudu rekursního lze odpořovat pouze tehdy, když v rozhodnutí tom se stanoví, že teprve po vyjití jeho v moc práva jest přikročiti k výkonu příkazu uděleného první stolicí. Této výhrady však usnesení rekursního soudu neobsahuje, a jest proto dovolací rekurs nepřipustným.

Čís. 731.

Vyžádati si vyjádření stran a soudu, jenž po zákonu byl by příslušným, jest při delegaci dle § 31 j. n. závazným.

(Rozh. ze dne 26. října 1920, R II 337/20.)

Žalobkyně domáhala se na vrchním zemském soudě, by z důvodu vhodnosti delegován byl ku projednání sporu jiný soud nežli původně dovolaný okresní soud v R. Vrchní zemský soud bez dalšího návrh zamítl, neshledav žádost věcně opodstatněnou.

Nejvyšší soud usnesení to zrušil a uložil vrchnímu zemskému soudu, by, vyžádaje si od okresního soudu v R. a od sporných stran vyjádření o návrhu delegačním, o něm znovu rozhodl.

Důvody:

Dle § 31 poslední odstavec j. n. jest si před vyřízením návrhu na delegaci jiného soudu ku provedení sporné věci vyžádati od soudu po zákonu příslušného a od stran vyjádření sloužící k objasnění věci. Ze znění zákona (argum. slovo »jest si vyžádati« v něm. textu »sind abzufordern«) jde na jevo, že vyžádání těchto vyjádření jest závazné, že tedy aniž by bylo ponecháno volnému uvážení soudu, o delegaci rozhodujícího, uznává-li vyjádření ta potřebnými, se tak vždy státi musí. Správnost toho,